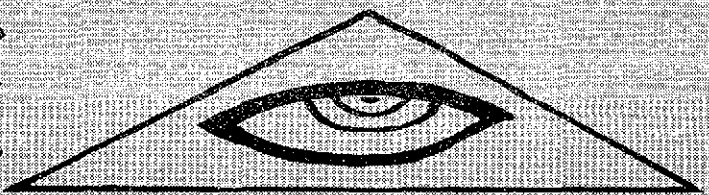

El Triangle Carlí

Trinus et Unus Deus, Per Saecula Saeculorum, In Vino Veritas, Totus Tuus, Deus, Patria, Rex

Justícia Carlina

l Molt Alt Tribunal Constitucional va declarar que els jutges que instrueixen una causa (traducció= els jutges que investiga-ven un crim), no podien dictar sentència (traducció= decidir qui era el culpable i quina pena li posaven). Els motius són encomiables: el jutge instructor sabia massa coses i per tant

la sentència seria condicionada per la realitat social i l'entorn, quan la JUSTÍCIA ha d'ésser una cosa distant, sobre el paper i conforme a les més estrictes normes i protocols escrits. La JUSTÍCIA és qüestió de forma.

El Ministre de Justícia, sempre disposat a seguir les indicacions dels pares jurídics de la Pàtria va dissenyar un model quasi perfecte per tal que la JUSTÍCIA no es contaminés, que continués allunyada de la plebs, i mantingués immaculada l'autoritat divina (La JUSTÍCIA és sempre en nom de DÉU). Els Jutges del Penal estarien en llocs urbans i amb preferència lluny del lloc on s'havia comès el crim. S'evitava la presència de la massa, que vulguis o no sempre molesta i a la qual no es pot fer callar sempre. La distància permetia reforçar l'autoritat dels jutges en poder exigir la presència de tots els testimonis, perjudicats i policies en la seu del tribunal. Això ensenya als ajuntaments i policies a saber qui mana i a no queixar-se si es queden sense guàrdies o se'ls han de pagar les dietes de desplaçament. En celebrar-se en les ciutats més grans els espectadors possibles podien entretenir-se i d'aquesta manera se'ls feia creure en la importància pròpia, quan en realitat es tractava que el càstig pel crim es fes en el lloc més adequat possible: la ciutat ja corrupta, i lluny de l'espai que cal preservar: la natura. El motiu més important, el que rau en el fons de la qüestió és que la funció de LA JUSTÍCIA és mantenir l'ordre natural amb la seva escala i jerarquia. Jutjant sobre el paper, lluny del contacte amb el poble queda ben clar qui mana i es desfà definitivament el malentès que l'administració (òrgan col·lectiu dels que manen), està al servei del poble.

Dura Lex Sedlex

DIALÈCTICA CARLINA

Els diàlegs de Mossèn Torrabadella

Bartomeu Torrabadella i Badia s'absentà de la Universitat de Cervera amb l'excusa de tractar qüestions del rectorat amb el seu col·lega de Barcelona. Un cop arribat a la Ciutat Comtal, es reuní amb José Alvarez de Toledo i Dubois, que hi era d'incògnit.

Alvarez de Toledo havia estat ministre plenipotenciari de Ferran VII en diferents estats de la Península Itàlica i a Suïssa. Ara, unit a la causa carlina, havia estat confirmat com a ambaixador a Nàpols del pretendent Carles Maria Isidre de Borbó. Des d'allà intentava canalitzar l'ajut que donava Itàlia cap a Catalunya.

Us faig coneixedors d'un fragment de la conversa que mantingueren els dos distingits personatges:

-Perdoneu, professor: Però això que us dic no es pas robar.

-Apropiar-se indegudament d'allò que és propietat d'altri, no és robar?

-Jo no em quedo capral del que recapto per al Legítim. Com podria traïr els meus ideals?

-Doncs, i els diners que obteniu i no feu arribar a la cort de Carles V?

-És el preu de la comissió que percebo pels meus serveis. Sóc un cavaller i no retinc pas una quantitat segons les meves necessitats o ambicions. M'he estipulat un percentatge que cobro escrupolosament, ni una unça de més.

-Us sembla bé aquest interès interessat per la vostra causa, mentre que altres, lluitant per ella, ho perden tot, fins la vida?

-Mireu, Torrabadella, per a mi i per al carlisme és un incentiu. Si obtinc pocs recursos, tindrè poca plata per al meu serviment, i en canvi si aconseguixo importants ajuts la meva retribució llavors és significativa.

-Vostè és en realitat un mercenari!

-No, jo no ho diria així. La veritat és que m'agrada el diner. A d'altres, encara que sembli estrany, els agraden l'aventura i el combat. Ells acabaran la guerra amb fama i honors. La meva tasca és tan important com la dels generals, però és fosca i sorda i no em proporcionarà glòria.

-Vós patiu de cobdícia, i això és poc cristià.

-Mossèn, aquesta cupiditat és bona per al Pretendent. És l'afany per l'or el que fa que jo treballi incansablement, buscant suport. Per tant, és evident que, en tot, el legitimisme en surt afavorit.

-I Don Carles aprova aquest sistema?

-Suposo que no li importa gaire. La veritat és que no vull importunar-lo amb problemes trivials. La guerra el té molt ocupat, i reunir recursos és el seu principal maldecap. Jo li proporciono moneda, i no crec que transcendeixi com l'aconsegueixo. Aquest és el meu mètode. No em permeto ésser primmirat sabent els motius pels quals ens donen auxili.

El col·lega de la veritat

ECONOMIA I FINANCES CARLINES

L'Or i l'IVA

isenda no n'endevina ni una. Però en el tema de l'Or és on demostra que actua amb més mala fe. Ja hem explicat que l'IVA és l'impost sobre el valor afegit, que grava el consum. Hisenda grava l'Or amb un IVA del 33%. Qualsevol pensador independent s'adonarà de les dues grans incongruències, o millor dit ignoràncies, de la nostra Hisenda quan grava l'Or amb l'IVA.

La primera és que per aplicar l'impost fa falta un valor afegit. I, quin valor es pot afegir a un metall tan noble i tan ric que ja el té tot?

La segona és que per taxar un bé amb l'IVA cal que hi hagi consum. I, quin consum hi pot haver del groc metall, que s'acumula però no es destrueix perquè és inatacable pels àcids i les bases, inoxidable, dúctil i, sobretot, permanent? ¿No és talment un símbol de la divinitat i de la reialesa?

Comparant amb els sinistres Pagarès (que no paguen IVA), ¿com es nota que les mines d'Or són de Sud-Àfrica, mentre que les fàbriques de Pagarès són del Govern!

Ramon Llätzer de Dou i de Bassols

Consells als maragalls

Quan arriba l'estiu el maragall abandona la ciutat i es desplaça al camp amb la sana intenció de descansar, realitzar-se i ensenyar als nadius el que és la vida i la cultura.

Davant de tanta ingenuïtat i per evitar estats "frustratius" a què són tan propensos els habitants de la ciutat en general i els maragalls en particular intentarem fer-vos cinc cèntims de l'ABC de la vida natural i legítima fora de la ciutat.

Deixem de banda els consells de supervivència per als inadaptats integrals (respirar els gasos dels cotxes, passar-se un parell d'hores tancats als cotxes, tirar lleixiu extra a l'aigua, embrutar-se la cara i les mans amb carbonet, etc.)

Consell n 1; Respecteu l'ordre establert.

En qualsevol lloc on arribeu potser notareu que hi ha uns (pocs) que manen, a qui es respecta, els quals tenen l'última paraula, i tota una sèrie que els obeeixen. Si no ho noteu no és que no hi siguin, sinó que no fa falta que es manifestin. Aquesta autoritat ÉS i no s'ha de justificar. Com a maragalls intentareu capgirar aquest ordre i parlar de cacics, d'oligarquies, de feixismes i d'altres ruca-des. Esteu fent el guru-guru i l'únic que aconseguireu serà que la gent us somrigui misericordiosament i que us segueixi la beta. Com que no sou primus inter pares no podeu opinar i si voleu que us respectin un xic, que no somriguin a les vostres esquenes, millor que reconegueu el que sou. Ja sabeu què vol dir, això.

Emili d'Organyà

